

Feb 1912

RAZELE AUROREI

ZIS'A ISUS: „EU SUNT LUMINA LUMII”.

Dacă te-apașă păcatul.

*Dacă te-apașă păcatul,
Când lumea te supără;
Iar inima ta fricată,
Indurare caută,*

*Dacă 'n furtuna vieții
Lumtrea ți-e 'n primejdie,
Și pierdut de valul groaznic
Te 'nchipuești pre tine,*

*Dacă oamenii te lasă,
Pretinii 'ți se fac vrășmași,
Când umbli în căi părăsite,
Cu ochi în lacrimi scâldați,*

*Ciăsul greu cel depe urmă
Dacă se va-apropia,
Când grăierea pretinoasă
În samă nu vei lua,*

*Vină atunci la Golgota,
Sus la Domnul să privești,
Crede 'n el și-atunci degrabă
Ajutorul lui sâmțești.*

Sper că încă odată și eu mă voi mântui.

Mulți se mângăie cu acestea cuvinte d'aceia cari lapadă charul Mântuitorului, dar acestia se vor rușina. Ce am grăi la aceea, dacă cineva fiind de totului sărac și neavând în vedere îndreptarea soartei sale, dar nici nu s'ar osteni că încâtva s'o îmbunătățască, și totuși s'ar mângăia cu aceasta:

„Am nedejde, că eu încă odată voi fi om bogat și în stare bună.“ Nu ar fi oare aceasta o prostie de ris? Dar e un lucru cu mult mai nebun a spera să ajungă 'n rai acela, care făptuește câte păcate toate. Ce ai făcut tu pân' aci pentru mântuirea ta? Îndreptat-ai vre o rugăciune serioasă spre cer? Proșternutu-te-ai vre odată naintea lui Isus cu aceea dorință serioasă, ca să fii mântuit? Nu e deajuns a zice numai: „Am nedejde“, ci prin grația lui Christos și prin Duchul lui trebuie să te lupți până vei putea grăi și tu așa: „Știu în cine am crezut; știu că Mântuitorul meu trăește; știu că dela moarte am fost trecut la viață.“ Tu tot mereu zici: „sper.“ Știi tu ce este scris despre o așa speranță? „Speranța celui fățarnic va peri. Pe care îl păcălește speranța lui, și nedejdea lui va fi ca cea paingenuului.“

Speranța bățjocoritorilor e ca dintele cel stricat, sau ca piciorul cel sclintit. Vină dară deșertule, eși din speranța ta falsă și închipuită, și te convinge, că cu așa speranță trebuie să pieri; numai așa poți căpăta speranță adevărată, altcum nu.

Proverbe și cuvinte cari tună 'n cap, prin cari voiesc a înfățișa adevărul ca minciună, sunt dăstule. . . . Dar când vor înceta escusările și speranțele cele deșerte? Când vor înceta oamenii de a se îngădi de adevăr prin astfel de șanțuri de vorbiri religioase?

Dacă spiritul lui Dumnezeu apucă a lucra în cutare om, atunci se curmă

escusările; atunci omul să închină înaintea adevărului. De aceea să rugăm pe Duchul sfânt, ca el singur să 'l oprească pe cel drept în sine, să 'l facă pe el un sărman păcătos. Atunci va avea biruință asupra lui charul Mântuitorului cel răstignit.

Numai o smântă avea.

Muncitorul G. tândălea la colțul unei stradă cu preținul său B. unde lumina electrică din cărciumă amăjitor strălucea pe ei.

G. avea nouă prunci. Tocmai despre aceea vorbeau ei doi, că cât este de greu a ținea o așa mare familie.

„Dar totuși“ — zise B. — „în Lenuța ta ai deja și un sprijin bun. Ea ți-e fata cea mai mare, și desigur câștigă bănișor frumoși. Fata aceea când merge pe stradă, totdeauna e curată. și se vede și harnică!“

„Hm.“ — cugetă G. „Lenuța! Ea ajută, e frumoasă și sârguincioasă; dar are o smântă. E evlavioasă; și aceasta mă supără foarte rău. Tot la cursurile biblice și la adunare aleargă, dar e sigur că dacă uneori vin mai târziu acasă și de și am băut mai mult, ea vine înainte-mi și mă primește.“

„Ți ține o predică așadar?“ îi tăia vorba B.

„Ba, nu. Când pe trepte mă apropiu de ușă, o aud zicând: vine tătuța. Pe prunci cu muma lor demult i'a culcat. Cina mă așteaptă gata, iar ea mă întimpină cu păpușile mele și numai decât îmi trage cizmele de pe picioare. Dacă muierea vrea să mă injure, ea mă părtinește.“

„Așa face?“ întrebă B. „pentr'aceea batjocorești tu blândeța ei?“

„E drept, că nu merită, dar pe mine totuși mă supără că e așa evlavioasă, cugetă numai ce fată de treabă ar putea fi să fie aceea altcum! Dar acum numai tot asta îmi spune: Tată, tu trebuie să fii mântuit!“

„Auzi tu, mi-ar plăcea să văd Lenuța ta, când mergi târziu acasă. Hai

să mai bem aici una, și apoi du-mă și pe mine acasă la tine, să-i spun ei părerea mea apriat.“ — îl sfătuia B. Precum a spus, așa a fost.

„Vine tătuța!“ strigă Lena și fugea naintea lui până la ușă. Pruncii durmeau mama lor mai ședea încă lângă masă cârpind nește ciorapi.

„De ce n'ai mers azi la adunare?“ O întreba tata ei, precând ea îi trăgea cizmele de pe picioare.

Într'aceasta B. fără să fi făcut observațiune, a ocupat loc pe un scaun.

„Știi tătuță că maicii nu-i place să rămână singură când vii târziu,“ răspunsă Lena cu blândeță.

„Așa, vezi-o!“ striga B. către preținul său, „aceasta numai în contra mea face. Ea ști că mă supără când e acasă. Acum nu zice, dar în mintea ei proastă tot aceasta cugetă: Tată trebuie să fii mântuit! Așa nu-i pot să fac și plăceri și bucurii, n'ascultă de voarbă bună, nu poți vorbi cu ea.“

G. vorbea foarte iritat și cei mai mult, cuvintele lui le-a urmat injurături defăimând pe fata lui.

„Auzi tu fată stricăță“ — grăia acum amestecându-se B. — „cum îl poți irita pe tatătau la așa mânie? Tu vrei să fii evlavioasă și faci așa mare supărare la părinți? Rușine să 'ți fie, că așa de tare ruinezi pacea cășii.“

Lena n'a răspuns nimic.

Tata își mânca supea. După muștrarea aceasta aspră, se sculă dela masă, și pe Lena o strângea la sîn.

„Taci tu!“ — striga acum către B. „nu insulta pe fată! Lenuța-i credincioasă și sârguincioasă, nimenea nu-i poate zice nimic, ea-i mai bună ca noi toți; nu te lăs s'o vatemi. Numai una smântă are: că e evlavioasă. Dacă mai zici ceva B. te scot îndată afară.“

Lena s'a smuls din brațele tată-său și puse un ceai gustos naintea lui B.

Privirea ei era atât de pretinoasă, încât acesta dorea din inimă, că de-ar avea și el așa fată bună.

Întradevăr a avut o smântă — dar aceasta smântă — a reinviat fericite memorii în inima cea impietrită a

attă-său, și-a adus aminte de rugăciunile mamei lui și de tinerețele sale, — asta-i smântă? Oare nu aceea a vrut, că tata ei să devie fericit; nu a cuprins aceasta în sine raiul?

Când Lena acestea mi le-a povestit, nu a cugetat de loc, că aceasta să-i aducă ei laudă, decât numai s'a bucurat, că tata ei a ocrotito față de insultările pretinului său, care mai târziu el singur a spus, că numai pentru aceea a venit s'o înjure pe ea, dar acum îi pare rău, și îi e rușine.

De așa fete rele are lipsă țara noastră.

Un trigăt.

Ascultă cântarea mea
Neamul meu rămâne,
Care mult ai sângerat
În luptele tale,
Oh, primește sfatul meu
Și scrie 'n inimă,
Care-acuma îți voi da
Din iubire dreaptă.

Pentru libertate lupti,
Dorești buna-ți soarte,
Îți verși lacrimi cu amar,
Dar 'nzădar sunt toate,
Căci ceea ce într'adevăr
Te strică-i păcatul,
Nu-i om cine să te scape
Nu-i macăr nici unul.

Totuși pentru starea ta
Mângăiere este,
Care Tatăl cel ceresc
Ție 'ți pregătește,
Auzi dară neamul meu
Aceste cuvinte,
Pe cari ți le trimete
Bunul tău Părinte.

Haidam la Vitania,
Toți cu toți să mergem,
L'a picioarele lui Christ
Cel uitat să ședem,
S'auzim despre lucrul
Acel mai de frunte,
Să jurăm celui ce-a mers
Pentru noi în moarte.

Un strop negru.

Un baiat de nouă ani a unei femei creștină credincioasă, așa a grăit: „Mamo, de ce nu 'mi dai voie să mă joc cu Petre vecinului? Că el e un băiat voios și știe multe jucării nouă! Îmi foarte place cu el.”

„E bine că'l iubesti Carole” — răspunsă mama cu blândeță — „dar mie nu'mi place când te joci cu el fără supraveghiare; Petre nu e totdeauna ascultător, câte odată mai și minte, vorbește voarbe proaste și rele, celea ce un prunc bun nu s'ar cuvine să le știe.”

„Dar măicuță” — se lingusește băiețașul — „eu nu vreau să fac d'acelea, iar dacă Petre le face, îi voi spune, că lui Dumnezeu nu-i mai place de el.”

Mama răspunde zimbînd: „Uite Carole, iac' aici e un păhar de apă curată; dute, și pune în ea un strop de cerneală, apoi să mi-o arăți mie.”

Băiatul a făcut și a zis: „Ah numai un singur strop a negrit toată apa.”

Bagă în ea apă curată, să vezi fi-va iarăși curată? îl îndeamnă mumăsa.

Dar băiatul a răspuns: „Ori și câtă voi băga, nu se poate scoate negreala din ea.”

„Vezi” — îl învață mama pe prunc — așa trebuie să priveghiez și eu asupra inimii tale nu cumva să ajungă în ea vre un strop negru; căci mai mult nu l'aș putea scoate de acolo. Pentru aceea nu pot să-ți dau voie a te joca cu Petre vecinului sau cu alți prunci răi.”

Cum poate omul să se mântuiască?

Prin confesiune?

Nu.

Confesiunea nu poate mântui pe nimenea, căci de-ar avea putere de a mântui, atunci ar avea putere și a face minuni, aceasta însă nu are.

Doar prin faptele celea bune ?

Poame bune numai pomul cel bun poate face; fapte bune numai prin Duchul lui Dumnezeu se pot face, de aceea e de lipsă ca mai întâi inima să se înnoiască și ca să se nască de nou prin Duchul cel sfânt.

Cum se poate dar omul mântui ?

Prin credința în Domnul Iisus, care credință lucrează prin iubire și prin aceasta dovedește, că are putere, te îmbărbătează, te însufletește, te apără, te ferește și face minuni.

Sau una, sau alta.

Ziua în două chipuri să poate începe: cu rugăciune, și fără rugăciune. Cum ești tu îndătinat a începe ziua ?

În două chipuri să poate petrece sfânta Duminică: sau în bucurii lumesti, sau cu ocupăciunea cu D-zeu și cu mântuirea sufletului. Cum ești tu îndătinat a petrece sfânta Duminică ?

În două clase se împart oamenii de pe pământ: în a dreptilor, și în a fără-delegilor. Tu de care te ții ?

La două puteri poți slugi cu viața ta; lui Dumnezeu, și sătânii. Căruia îi slugești tu acum ?

În timpul present două căli te duc la eternitate: cea lată, și cea îngustă. Pe care umbli tu ?

Două porți sunt; una-i largă și alta-i strîmtă. Tu pe care vei intra ?

Omul stă din două părți: trup, și suflet; pentru amândouă să poate lucra. Tu pentru care lucrezi ?

Două stări sunt în care mor oamenii: o parte moare în Domnul, alta moare în păcat; și pe tine în care te va afla oara ta cea din urmă ?

Două învieri vor fi: învierea celor dreți și a celor nedreți. Tu în care vei avea parte ?

Două feluri de răsplătiri vor fi în ziua cea din urmă: viață vecnică, sau moarte vecinică. Și tu pe care o vei lua ?

Cuvinte înțelepte.

Despre cei morți și despre cei ce sunt în îndepărtare, nici odată nu trebuie să vorbim nici un rău, căci ei nu să pot apăra.

Să nu desprețuești pe aproapele tău pentru slăbăciunea lui, că nimenia dintre noi nu este fără greșală.

Cel ce a mințit odată, nu-i mai cede ușor după aceea. Cel ce vara nu-și adună, nu are ce să mănca la iarnă, și cel ce în tânăreată nu să învătă, rămâne prost pe bătrîneată.

Ceea ce pot face astăzi, nu lăs pe mâne, că nu știu trăi-voi și mâne.

Cel ce aztăzi e bogat, mâne poate fi sărac.

Nu sunt toate sănătoase, celea care sunt gustoase.

Nu tot mărul e bun, care-i frumos. Ia toată fapta ta, adă-ți aminte de sfârșitul tău și nu vei păcătu în veci. Cel ce are conștiință rea, nu să poate uita drept în ochii celui onest.

Rea fântână e în care trebuie a băga apa.

Cel ce vorbește mult, și mințeste mult.

Ce omul a găsit și nu a dat îndărăt, e ca și cum ar fi furat.

Omul orb e om sărac, de și este în brăcat cu mătasa.

Schintei.

Când ești singur, adă-ți aminte de păcate tale, când ești în soțietate, nu vorbi de a altora.

Dece e mai fragedă și gingaș floarea bucuriei, cu atât cu mai curate mâni trebuie acelea smulse.

Încă și în cel mai mic părau, se resfrânge (se arată) cerul.

ABONAMENTUL SĂ SE TRIMITĂ LA WELKER JÖZSEF, BUDAPESTA, VII., HÁRSFA-UTCA 33. SZ.

Prețul abonament
Pe un an 52 fl.
Pe 1/2 an 28 "

Trimis pe postă
Pe un an 1 cor.
Pe 1/2 an 56 fl.

Pentru strălătitate
Pe un an 2—c.
Pe 1/2 an 1.20 l.

IAR PENTRU DE ÎMPĂRTIT ÎN LESNIRE MARE.